

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.086 van 8 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 december 2006 het Rijk binnen en diende op 24 september 2007 een asielaanvraag in. Op 20 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas kan als volgt weergegeven worden:
“U verklaart de Cubaanse nationaliteit te bezitten en in 1960 geboren te zijn in Havana. Volgens uw verklaringen zou uw familie sinds 1960 in een bloedig conflict verwickeld zijn met Fidel Castro. Toen uw vader, van Siciliaanse (Italiaanse) afkomst, u kort na uw geboorte wilde meenemen naar de Verenigde Staten zou hem dit op de luchthaven zijn geweigerd door Fidel Castro en Carlos Fabra, een Spaans maffialid dat hem vergezelde.

Het zou tot een incident zijn gekomen, waarbij uw vader de Spanjaard een oog zou hebben uitgestoken. Dit maffialid zou sindsdien uw familie op een ernstige manier viseren: hij zou ondermeer uw grootouders en talrijke andere familieleden hebben vermoord, een tante hebben verkracht en een zevental moordpogingen op uw persoon hebben ondernomen. Uzelf zou professioneel muzikant zijn en vaak internationale concerten hebben gespeeld. Met de groep 'Raisas Cubana' zou u in 1997 naar Spanje zijn gereisd. U zou zich er hebben gevestigd nabij Valencia en zou sindsdien nooit nog zijn teruggekeerd naar Cuba. Groot was uw verbazing toen u in Valencia merkte dat het Spaanse maffialid van wie uw vader destijds een oog had uitgestoken ondertussen gouverneur was geworden van Valencia, de streek waar u zich gevestigd had. U zou bij de Spaanse autoriteiten een viertal keer een regularisatie van uw verblijf en eenmaal asiel hebben aangevraagd, maar dit zou steeds zijn geweigerd. U wijt deze weigeringen aan de invloed die Carlos Fabra, gouverneur van uw woonplaats, zou hebben. In 2006 zou u ook asiel hebben aangevraagd in Frankrijk, hetgeen wederom zou zijn geweigerd. Uiteindelijk zou u op 29 december 2006 naar België zijn gekomen, alwaar u op 24 september 2007 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw paspoort voor."

Over de rechtspleging.

2. Verzoeker beroept zich op artikel 39/76, volgens hetwelk nieuwe elementen kunnen aangenomen worden indien deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingdossier; ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen en de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.
1. Verzoekers raadvrouw stelt ter terechtzitting dat haar cliënt geen psychologisch onderzoek wenste te ondergaan. Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

Ten gronde.

3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).
4. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de "schending van artikel 48/3 en 52 van de vreemdelingenwet, schending van de motiveringsverplichting, schending van de zorgvuldigheidsverplichting".

5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker stelt dat zijn asielrelaas wel als geloofwaardig en oprecht moet worden beschouwd en hij bijgevolg de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord en hij bijgestaan kon worden door een advocaat. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen in aanwezigheid van een tolk die zijn taal machtig is. Uit het hieronder vermelde blijkt dat niet kan worden weerhouden dat het CGVS willekeurig of onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat de bestreden beslissing steunt op een grondig onderzoek van de elementen aangebracht door verzoeker en gedragen wordt door feiten en verklaringen afgelegd tijdens de verhoren.
7. Verzoeker wenst *“met grote verontwaardiging te ontkennen dat hij een bedrieger is omwille van de in de bestreden beslissing opgesomde reeks tegenstrijdigheden”*. Verzoeker houdt vol dat de feiten zoals medegedeeld aan de ambtenaar van het Commissariaat waarachtig zijn en hij *“naar best vermogen zijn verhaal verteld”* heeft, vooral omdat *“het gaat over een vervolging van meer dan 30 jaar”*. Volgens verzoeker kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“een asielaanvraag ongegrond achten wanneer overduidelijk is en voor elk weldenkend mens dat de asielzoeker tracht de asielinstanties om de tuin te leiden en een verhaal verzint om aanspraak te kunnen maken op het statuut van politiek vluchteling”*. Verzoeker meent dat zijn zaak “manifest niet” voldoet aan deze voorwaarde. *“Immers, verzoeker heeft niet bewust getracht de asielinstanties om de tuin te leiden”*. Verzoeker meent *“De administratieve overheid diende te onderzoeken, in het kader van haar zorgvuldigheidsverplichting, om welke redenen verzoeker zulke verklaringen aflegde en had de heer Quintyn kunnen raadplegen. De tegenpartij is niet ‘verplicht’ dit te doen en beoordeelt zelf wanneer zij meent dat de heer Quintyn dient geraadpleegd te worden. Doch in casu was de noodzaak aan een onderzoek door de heer Quintyn manifest. Dit is echter niet gebeurd.”*

1. Verwerende partij stelt terecht dat in casu *“Uit het verzoekschrift blijkt dat de raadvrouw van verzoeker tijdens de voorbereiding van het interview op het CGVS de labiele mentale toestand van haar cliënt reeds bemerkte. Zij heeft derhalve ruimschoots de kans en de tijd gehad om deze elementen aan de dossierbehandelaar voor te leggen, maar nagelaten dit te doen. Wanneer haar na afloop van het interview bij het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog iets had toe te voegen, verklaarde zij: nee, eigenlijk niet. Onderzoek het dossier (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dergelijke uitspraak impliceert dan ook dat verzoekers advocate er van overtuigd was dat alle elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas overhandigd waren. Verweerder meent dat men de Commissaris-generaal dan ook niet kan kwalijk nemen dat men verzoeker niet aan een diepgaand psychologisch onderzoek heeft onderworpen, dit temeer gezien verzoekende partij (waaronder diens raadvrouw) zelf niet de moeite neemt om de labiele psychische toestand aan te kaarten of aan te tonen”*.
2. De Commissaris-generaal dient zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Hij kan, zo dit al mogelijk zou zijn, alle aangebrachte feiten controleren, maar is hiertoe niet verplicht. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was bewijzen aan te brengen. Verzoeker toont evenmin aan dat voor zover een psychologisch onderzoek zou gevoerd zijn, en de conclusies in de lijn liggen waarop het verzoekschrift zinspeelt, dit enigszins de besluitvorming zou hebben beïnvloed. Verzoeker meent dat hij eerlijk was en bevestigt zijn eerdere verklaringen maar voert geen elementen aan die de kern van de bestreden beslissing kunnen weerleggen met name dat geen vervolging in Cuba wordt aangetoond : *“Evenzo zou het uitermate verbazen dat uw hooggeplaatste vijanden, die nauwe banden hebben met Fidel Castro en die al verschillende moordpogingen tegen u zouden ondernomen hebben, u zouden toelaten een muzikale carrière op te bouwen, internationale tournees te doen, een paspoort te verkrijgen enzovoort (CGVS-verhoor p.8)”*. Ten overvloede kan worden benadrukt dat voor zover de persoon die verzoekers vader had aangevallen thans huidige gouverneur Carlos Fabra van de provincie Castellón in Spanje is, verzoeker nalaat de informatie te weerleggen -die toegevoegd werd aan het administratief dossier en door de Raad betrouwbaar wordt geacht- waaruit blijkt dat deze persoon zijn oog verloor toen hij nog kind was. Verzoekers relaas dat volledig steunt op de wraak van deze persoon, is onmogelijk en kennelijk ongegrond.
8. Er is dan ook geen reden om in te gaan op verzoekers middel in ondergeschikte orde en *“De bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS opdat de mentale toestand van verzoeker kan onderzocht worden”*.
9. Nopens de subsidiaire bescherming.
10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich niet op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
11. Er werden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting 8 december 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.